त्यस्कन्दाय। अस्कन्नꣳ हि तत्। यद्धुतस्य स्कन्दति" इति। 'यत्' यदि, 'निक्तं' स्नानेन शोधितमश्वं, 'अनालब्धं' आलम्भनरहितम्, 'उत्सृजन्ति' विन्दवः परिक्षिपन्ति। तदानीं यस्य यागान्तरेषु 'गृहीतस्य हविषः', कश्चिदंशः 'स्कन्दति' भूमौ पतित्वा विनश्यति, 'एवं', एव 'अश्वस्य', तद्विन्दुजातं 'स्कन्दति' भूमौ पतित्वा विनश्यति, तस्य विन्दुस्कन्दनदोषपरिहाराय, 'स्तोक्या अन्वाह' स्तोक्या जलस्य लेशा विन्दवः तद्विषया अग्नये स्वाहेत्यादिमन्त्रोक्तयः स्तोक्यास्ता अनुब्रूयात्, भूमौ पतितस्तोकाननु इत्यादि तदानीमेव पठेत्। यदेतदनुवचनं तेनानुवचनेन विन्दूनां 'अस्कन्दाय' स्कन्दनदोषपरिहारार्थं, 'एनं', अश्वं, 'सर्व्वङ्कृतमेव करोति', स्वाहाकारयुक्तस्य मन्त्रस्य पाठादेव सर्व्वैर्विन्दुभिः सहिताश्वो ङ्कृतएव भवति। यथा सति 'ङ्कृतस्य', द्रव्यस्य 'यत्' लेशरूपं, 'स्कन्दति', तदस्कन्दनं हि न हि तत्र स्कन्दनदोषोऽस्ति॥

(२)अनुवचनीयानां मन्त्राणां सङ्ख्यां विधत्ते। "सहस्रमन्वाह। सहस्रसम्मितः सुवर्गो लोकः। सुवर्गस्य लोकस्याभिजित्यै" इति। सप्तमकाण्डे प्रथमप्रपाठकस्य दशिनीषु अग्नये स्वाहेत्यनुवाकास्त्रय आम्नाताः। तत्र मध्यमानुवाके पठिता एकादश मन्त्राः। तत्रान्तिमः सर्व्वस्मै स्वाहेत्ययमुपसंहाररूपत्वात् अन्ते पठनीयः। ततःपूर्व्वे तु दश मन्त्राः शतकृत्व आवृत्ताः सहस्रं सम्पद्यन्ते। तत् सहस्रमनुब्रूयात्। स्वर्गलोकस्य बहुमूल्यत्वाभिप्रायेण सहस्रसम्मितत्वमुक्तं। न हि स्वर्गभोगा मूल्येन